

Gennemsnitlig kunne de i de Maaneder, de have det egentlige Skovarbejde, ikke nær have 2 Kr. om Dagen, og det burde dog vel være det mindste, en Mand kan have for en Dags strengt Arbejde paa egen Kost og Tæring. For det Arbejde, der betales dagvis, som der jo er en Del af, er der paa vor Egn fastsat en Pris af 2 Kr. om Dagen. Det kan vel ogsaa nok gaa an, men det forekommer mig, at med saadanne Afbrydelser, som Vejr og Vind midt om Vinteren lægge de Folk i Vejen, er det for lav en Betaling, der ydes for Akkordarbejdet. Jeg skulde tro, at hvis der fra den højtærede Minister udgik til Forstembedsmændene en — jeg ved ikke, om jeg skal kalde det saa — Mindelse om ikke at være slet saa nøjeregnende og paaholdende, som man nu er med Betalingen, vilde det vist have heldige Følger. Der blev for Resten i Lørdags udkastet den Tanke — jeg ved ikke, om det var af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (Laust Jensen) —, at man kunde lade en Kommission bestaaende af forskellige Forstembedsmænd og af Arbejderne selv sætte Prisen for de forskellige Egne af Landet. Det forekommer mig, at det vilde være meget hensigtsmæssigt, og jeg vil ogsaa anbefale det til det kommende Udvalgs Overvejelse.

Jeg tror, jeg hermed har udtømt det, jeg bryder mig om at sige om de enkelte Sæts i Loven, og skal slutte med at anbefale, at Loven kommer saa hurtigt gennem Tinget som muligt, for at de Folk saa snart som muligt kunde komme til at nyde godt af den.

Doose: Endskønt adskillige Medlemmer her i Salen allerede have udtalt sig om det foreliggende Lovforslag, kunde ogsaa jeg nok have Lyst til at knytte nogle enkelte korte Bemærkninger dertil. Af Lovforslaget se vi, at det ene Overførsterembede bliver nedlagt. Jeg mener, at vi der ere inde paa den rette Vej. Jeg vilde ligesom flere foregaaende Talere ikke have noget imod, at der var blevet endnu en Overførster færre, jeg tror, det vilde være til Gavn, om der kun var een, saa at hele vort Skovvæsen til syvende og sidst blev samlet under een Hat, en Slags Konsulent, som Landbrugsministeren raadførte sig med, og under hvem alle Sagerne sorterede. Som det nu er, klages der over, at det egentlig er et Omsvøbsdepartement, derved, at alt skal gaa gennem Overførsteren. Saa saare der skal bygges lidt, skal det gaa igennem hos ham, saa saare Regnskaberne

skulle indsendes, skulle de gaa derigennem. Han ser maaske mange Gange ikke paa dem, og det er jo ogsaa Revisionen, der skal revidere dem. Derfor mener jeg, at det er et Skridt i den rigtige Retning, der her er sket. Næste Gang, naar der kommer et lignende Forslag som dette her, vil jeg da haabe, at der kun er een Mand, der i Virkeligheden staar i Spidsen for hele vort Skovvæsen.

Hvad Skovriderne angaar, tror jeg, at de foreslaaede Lønsætser ere blevne modtagne med almindelig Tilfredshed, men jeg skal med Hensyn til Skovriderne gøre den Henstilling, om vi ikke kunde komme ind paa en Aldersgrænse, saa at ingen kunde være Skovrider længere end til denne Grænse, lad os sige: 70 Aar. Naar en Mand har naaet denne Alder, er hans Arbejdskraft vistnok saa meget forringet, at det er naturligt, at han faar en Afløser. Staten ansætter jo ogsaa i saadanne Tilfælde Forstassistenter hos visse Skovridere. Var der en Aldersgrænse, som de faldt for, var der tillige mere Lejlighed for de yngre til at komme frem. Den Nedlæggelse af nogle af Embederne, der er talt om, og en Deling af dem, der ere blevne ledige, mellem de nærliggende Embeder, mener jeg ogsaa vilde være en god Foranstaltning. Men i Særdeleshed tror jeg, det var godt, om Skovriderne — og det samme gælder til Dels Skovfogderne — vare fri for Jordlodderne. Naar de gaa op i deres Embede, kunne de faa ondt ved at passe deres Jord, og vi skulle ogsaa huske paa, at de Folk ikke ere opdragne med det for Øje at blive Jordbrugere. Deres Uddannelse er gaaet i forstmæssig Retning, og gaa de op i det, tænke de kun paa Skoven, deres Jordlod bliver det underordnede og bliver dem i Reglen for dyr at drive. Men i hvert Fald for Skovfogdernes Vedkommende kunne vi ikke tænke paa at komme bort derfra lige straks, Skovfogderne ville naturligvis i en lang Fremtid beholde deres Jordlod.

I § 8, der omhandler Græsningsretten, staar der, at kun Opsynsmænd, Skovløbere og Hegnsmænd have Ret til Græsning i Skoven. Skovfogderne have før haft samme Ret, men den er, som der tidligere er gjort opmærksom paa, i Tidernes Løb gaaet tabt for dem. Men nu ere Skovfogdernes Lodder jo ikke altid saa gode, som de burde være, mange have grumme daarlig Jord, og naar i tørre Somre Græsset gaar bort, og de ikke kunne holde den Besætning, som de have, ere de meget daarligt stillede, da de ikke kunne græsse